

Według władz polskich powodem znacznego opóźnienia w odzyskiwaniu pomocy poza czysto technicznymi przeszkodami są przepisy polskiego prawa upadłościowego. Polskie władze wyjaśniły, że pomoc państwa, o której mowa w decyzji miała formę nieegzekwowania zobowiązań TB, mimo że w rzeczywistości korzyść z pomocy czerpały jej spółki zależne. W tej sytuacji TB formalnie odpowiadałoby za wszystkie zobowiązania, w tym kwoty, które należy odzyskać od HB i BA. Przepisy polskiego prawa rzekomo uniemożliwiają umorzenie takich należności z wyjątkiem przypadków „całkowitej niemożności”. Ponadto, jeśli roszczenia te zostają zgłoszone, syndyk masy upadłości TB zobowiązany jest do spłacenia tych należności, w tym kwot, które należałoby odzyskać od spółek zależnych. Ponadto, jeśli należności te zostają zwrócone, przestaje istnieć podstawa prawna do dochodzenia tych samych kwot od HB i BA.

Zdaniem Komisji jednakże nie wystarczy, aby Rzeczpospolita Polska skorzystała z wszystkich przysługujących jej środków. Wynikiem zastosowania tych środków musi być skuteczne i bezzwłoczne wykonanie decyzji, w przeciwnym razie należy założyć, że Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań. Naruszenie obowiązku odzyskania przez państwo członkowskie ma miejsce, kiedy kroki podjęte przez to państwo członkowskie nie miały żadnego wpływu na faktyczny zwrot danej kwoty.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-349/09)

(2009/C 312/18)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: K. Herrmann i M. Simerdova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

— stwierdzenie, że nie wdrażając w całości dyrektywy Komisji 2005/28/WE z dnia 8 kwietnia 2005 r. ustalającej zasady oraz szczegółowe wytyczne dobrej praktyki klinicznej w odniesieniu do badanych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania u ludzi, a także wymogi zatwierdzania produkcji oraz przywozu takich produktów⁽¹⁾, a w każdym razie nie zawiadamiając Komisji o takich przepisach Rzeczpospolita Polska nie wypełniła swoich zobowiązań wynikających z art. 31 przedmiotowej dyrektywy;

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2005/28/WE upłynął w dniu 29 stycznia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 91, str. 13

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 30 czerwca 2009 r. w sprawie T-444/07 Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 2 września 2009 r. przez Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM)

(Sprawa C-350/09 P)

(2009/C 312/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Centre de Promotion de l'Emploi par la Micro-Entreprise (CPEM) (przedstawiciel: C. Bonnefoi, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji;

— uwzględnienie w całości lub w części żądań przedstawionych w pierwszej instancji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania CPEM podnosi trzynaście zarzutów dotyczących oddalenia przez Sąd jej wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 października 2007 r. dotyczącej cofnięcia pomocy finansowej przyznanej z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) mocą decyzji C(1999) 2645 z dnia 17 sierpnia 1999 r.

W ramach zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę równego traktowania, jako że nie zastosował się do wymogu zapewnienia właściwej równowagi między argumentami stron. Poprzestając kilkakrotnie na stwierdzeniu, że Komisja odrzuca argumenty CPEM lub nie zgadza się z nimi, Sąd nie sprecyzował w istocie ani argumentów Komisji, ani sposobu, w jaki odpierają one lub obalają argumenty wnoszącej odwołanie, co prowadzi do braku równowagi w prezentacji okoliczności w toku postępowania, a zatem do braku równowagi w sposobie ich traktowania w wyroku.